

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatonk
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoěń ty.

Z njebjes mana
Njeh čí khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřěw će!

F.

Sěrbske njedželske łopjena.

Wudawa so kóždy šobotu w Smolerjez knihicziščezěni w Budyschinje a je tam sa šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostać.

Lětare.

Romst. 5, 1—6.

Wo prawdosći, kiž i wěry wukhadža, rěczy japoschtol Pawoł a pokazuje, šhto wona wschitko štuttuje. Je kaž by jemu prawdosć i wěry psched woczomaj stejata kaž wulki šhtom polny najkrašnišchich plódom.

Prawdosć, kiž i wěry wukhadža, šhtom, kiž najkrašnišche plódy nješe:

1. Pokoj i Bohom;
2. Pschistup k hnadžě;
3. Khwalenje tyšchnosćow;
4. Nadžiju pschichodneje krašnoicze.

1. Najkrašnišchi plód, kiž dobry šhtom prawdoicze i wěry nješe, je pokoj, je měr i Bohom. „Dokelž teho dla šmy prawi činjeni psches wěru, dha mamy pokoj i Bohom psches našeho Anješa Jesom Khrysta.“ My mamy wschitzy wulki dołh pola Boha. To šu našche pschestupjenja, pschetož my šmy Bohu dopjelnjenje jeho kasnjow winoježi wostali. A našch dołh je jara wulki. Žich wjele šebi na to njemyšli. Šakle hdyž wulka nusa pschindže abo k šmjerczi dže, jim jich dołh do myšlow pschindže. Šwědomnje wotuczi a psches nje Bóh čłowjekej pschivola: „Šaplacž, šhtož šy winojty.“ Šakži to potom njeměr! Šaplacžić čłowjekej tón dołh njemóže. Šakžuzić wón tež ničžo njemóže, pschetož šhtož wón čini, je wón činicž winojty. W tajkej štystnosći móže jenicžka měr pschinješč, t. j. wěra do Jesom Khrysta. Wón je tón

dołh ša naš šaplacžik psches šwoju krej. Šdyž potom šwědomnje wola: Šy šy šhubjeny, wěrjaza wutroba wotmolwja: „Mój dołh je šaplacženy psches Šesufowu krej“ a měr šacžehnje do njeje.

2. „Psches kotrehož mamy pschistup we wěrje k tej šamej hnadžě.“ Šduž šmy my tež we wěrje wobhnadžene džěczy Bože, mamy tola štejecz we wojowanju tuteho šwěta. Še šwěta i jeho štarosćemi pak ma wěrjazy pschistup k hnadžě, šo móže šo pošylnič. Šizom w šwjatej šicheženizy šy mět pschistup k hnadžě, hdyž je wón šlub hnady i tobu šeziniš. Potom bliži šo k tebi ewangelizon še šwojimi šlubjenjemi, kaž n. psch.: „Šójče šem še mni wschitzy, kiž wy špróznj a wobčeženi šče.“ Potom našch šwjatu Božu wječer, w kotrež šo Šbóžnik šam šwojim šichesćijanam dawa. Š tajšimi pomocnymi wězami hnady šhwata wěrjazy k šwojemu Bohu, šwoju wutrobu psched nim wotewri a i jeho pošnosće bjerje hnadu ša hnadu. Wěrjazy maja štajnje pschistup k hnadžě.

3. Tola pak šichesćijenjo štajnje wješeli byčž nje-móža. Bóh šwojich do šchule šichiza bjerje. A tola nje-štrebaja wěrjazy w njebožu nješbožowni byčž, pschetož rjany šhtom nješe pravje džiwny plód, šo šo woni „tyšchnosćow šhwala“. Pschetož wěrjazy šo šichiza prascha: „Š wotkal pschithadžesch“ a šebi wotmolwi: „Wot teho Anješa“, a hdyž šo prascha: „hdže čžeš mje wječž?“ šako to wotmolwjenje: „k temu Anjelej.“ „Šohož tón Anješ lubo ma, teho wón pošhošta.“ Šehodla mjenujemy tyšchnosće domapytanja. Tyšchnosće naš šnutštownje

wucziszczuja a naß pschihotuja sa njebieske kralestwo. Psches nje pschińdze sczerpliwosc, pschetoż samowola bo slama a sczerpliwosc pschinjeke shonjenje, pschetoż hdyż bo kishesczijan sczerpliwje podda do Bozeho wodzenja, potom won shoni a bo wopokaże, so je nascha wera prawa a wutraje a tajke shonjenje pschinjeke nadziju, so każ je nam Bóh i posledneho kschiza pomhał, budže to tež dale czinicż. Tajka nadzija pať njesahanibi, pschetoż, wěrjazy praja, my mamy rukowanje sa to, so je kwjaty Bóh lubosc Božu, i kotrejż je naß w Khrystuśu lubował, i rěkami do nascheje wutrobny wulał. A dokelż woni tule lubosc we wutrobje czuja, ku woni pschi wschēm domachpytanju wěszi: Bóh se kwojimi dżeczimi slē myślicż njemóže, ale so tym, kiż Boha lubuja, wschitke wězy i lēpichemu kluža.

4. A temu rjanemu plodej pať pschińdze nadzija pschichodneje krafnoscze. Sslódkosc tehole ploda woptawaja wěrjazy czaß žiwjenja, najlěpje bo wopokaże w skōnczenju. Wěrjazy móže pschi kmjerczi spěwacz: Mi chze bo wotkal czahnyč a pschi Khrystuśu byč. Wěrjazy je kwojeye sbóžnoscz wěsty. Pomyslcze kebi na martrarjom, kotřiz na schczěpowzu khwalobne kherlusche spěwachu. W tej nadziji ku wěrjazy živi, w tej nadziji woni wumru. Nje-dyrbimy prajicż, wěrjazy maja bo derje? Sapšchimimy prawdoscz wěry, so bychmy namakali mēr i Bohom, so bychmy pschistup mēli i hnadže, so mohli bo khwalicż tyschnoscow a so mohli kwojeye woczzi posbēhnycż w nadziji i wěcznej krafnosczi, hacż budže nascha nadzija dopjelnjena a my sańdzemy do wěcznej krafnoscze. Hamjen.

Laetare.

(Sef. 66, 10.)

Slóß (W. miš. harf. czo. 95): Lebje, Božo, khwalimy —

Abó (tež 277): Jesuša ja njepuschczu —

Wjebelcze bo, wěrjazy! Wumožnik dže i wami kwěrnj, Jesuś, pscheczēl lubosny, Tomaršč, wodžer, fěrschta měrnj, Wjedže waß psches czerpjenja Do wěczneho wjebela!

So i Jerusalemom tu Božim scze wy sjednoczili A sbožownemu towarštwu, Dokelż kwēt scze wopuschczili Nastupiwšchi i Jesuśom Wjebeli cžer i njeby dom.

A Anjes mišy Jesuś je, Kaž to wschēdnje nashonicze; Dawa khlēb tež w puschinje, So bo móznje poshynicze, Hdnyž waß nusa spytuje; Kral wōn wěczny wostanje! —

Gradujcze bo, sbožowni, Bohacze scze sastarani; Našyczeni i kublami Bo duschi a cžele khmani Na bēh i nowa i dobyczu, Kiž wam kiwa pschi kōnzu!

Na nim wschitzy smějeczē Herbstwo junu njesmasane, Njesachodne, njeswjadne, Pschi Bošy wam sakhowane, — Duž bo sbóžnje wjebelcze, Wobhnadzeni wystažcze!

Kotřiz jo scze spōsnali, S nim bo hižo wofschewjeli Wuhladujo i radosczi, Wěru dobywazu mēli, — Wam bo krafnoscż dostanje, Kotraž nihdy njeshinje.

Subujcze Jesuša, Duž scze kublo namakali, Kotrež hōdnoscż wobthowa, A bo na pucz i njeby dali, Hdžez Jerusalema bo wam Božim bljšczi mēschczanam! —

U.

Nikolai a Gregori.

Hebr. 12, 1.

„Dokelż tajtu wulku křlu kwēdkow wokolo kebye stejo mamy, dha bēžny psches wobštajnu sczerpliwosc na to bēdjenje, kotrež nam je prijōdstajene.“

Stare powjescze i cžaša reformazije powjedaja kłedowaze: Filip Nikolai bēšche i fararjom we wuhērskim hōrskim mēscze Liebethen a i njebojasnosczu w kwojeye wožadze cžisty ewangelij ros-pschescžerascze. Gregori, jeho wuczēr, jemu pschi tym skutku kručze i stronje stejesche. Duž bo poda, so w tamnej krajnje njeczłowšy pocžihczeni hewjerjo, jako ras kwoju msdu njedostachu, sbēž i sbudžichu a pschi spoczatku kralowškim wotpōšlanym sastojnikam a wojalam bo pscheczijachu. Njepscheczēljo ewangelija Nikolaja a Gregorija pola wjērcha jako na sbēžku winowateju wobstoržichu. Wjērč do Liebethana pōšla a žadašche, so byschtaj bo farar a wuczēr do jeho rukow podaloj. Smužita wožada bo temu sapowjedzi a kwojeye duschopastyrja pohnu, so by bo na wěšty mēstnje w podkōpach potajil, doniž njeby mēr sašo pschischol. Potom buch Gregori a jhescžo radni knježa i mēsta Liebethen došahnjeni, do rjeczasow cžihnjeni a do Altshohla i mozu wotwēdženi. Tu pytachu mēchnišy wotrocžy jatyh pohnuč, so bych bo kezarštwu wotrijeli. Tola podarmo. Pschēde wschēmi Gregori i wjēkelej khroblosczu kwoju wěru wuśna, i kotrejż chžyšche žiwy byč a wumrjecz. Duž bu kheršje wokrjedž Altshohla schczěpowz sestajany, a stwjerdženy kezar i njemu kōbu storhnyeny. Hižo horkach stejesche. „Bōsnaj kwjatu Marju sa kwoju schitowarču, wolaž bo i nej jako i kwojeye spomožeržy, potom cži kwobodu a žiwjenje kłubju,“ jemu jedny i tyh křudnikow pschiwola. Gregori wotmolwi: „Jesuś kamlutki je mōj křednik; na nim mam doscz; drugeho njetrjebam.“ Nēt k bēšche bo wo jeho žiwjenje stalo. Drjewomy schczěpowz bu sapaleny, plomjenja horje křapachu, a Gregori cžichi a smužity, bjes sawołanja, kwojeye ducha spuschczi. 22. augusta 1527 bēšche kmjertny džen tuteho kwērneho křawneho kwēdka.

Nēt dyrbjachu tež radni knježa sa kwoju wěru wotpōfucžicż. Duž runje nēkōsi wotpōšlani hōrskich mēstow pschīńdžechu wo hnadu sa jatyh prošycz. Wona bu jim skicžena pod wumēnjenjom, so bych cži schescžo Nikolajowy wuczēr pscheradžili. Tucz i bo wot kmjertneho stracha dachu i temu nawabicz. Bōrny bu tež předať na wōsnamjenjenym blaku namakany a swjafany. Potom jeho mēschnikam, jeho njepscheczēlam, podachu, tola i pschispomnjenjom, so dyrbjachu jeho pschēd wjērcha dowjescz. Hižo bēchu i jatyh kheršny pucz schli, mēschnižy njeabžy kwojeye wotmšhlenje pschemēnichu. W starosczi, so mohł wjērč bo kam dacz smjeczicż a předarrej žiwjenje daricż, wobsamfnychu, jeho hnydom plomjenjam pschepodacz. Najprijedny jeho namōkwjachu, bo kłudnistwa wotrež, a jemu pod tymle wumēnjenjom dospōlnu kwobodu kłubichu, haj, wošebite myto wot wjērcha jemu jako wēste pōšajowachu. Hdnyž pať chžyl stwjerdnjeny wostacz, dha jeho cžwila tudy a hela na wěczne cžata. Sswěrnj wuśnajeť džesche: „Ja křym pōlnje pschēkwēdcženy, so křym prawy pucz i njebekam nastupil. Hnada mojego Boha je mi wjazy winojta, hacż miłoscz nēkajkeho semškeho knježerja. Šelskich khostanjow bo njeboju; pschetož ja křym wēsty, kaž rucze křym mi wotkřudžene cžwile pschētral, mje Khrystuś i kebi do kwojeye njebieskeho paradisa wōsmje.“ Tajke wuprajena tamnych roshnēwachu a jich w tym wobtwjerdžichu, schtož bēchu kebi wotmšhlili. Schto mohł jim tež sa to rukowacz, so njemohla khrobloscz tuteho wuśnawarja křnano wjērcha kameho wot stareje wěry wotwobrocžicż? W kłepj njemdrosczi bo na sczerpliwého martrarja walichu, jeho se kwojimi mjeczikami pschēkochu a jeho cžēlo plomjenjam pschepodachu. To bo sta 24. augusta 1527.

M. w M.

Džesczowa próstwa wo Boże wótzowske wodženje,

— tež wošebje pschi wobnowjenju lichcžensteho fluba.

Bo swojim hlošu.

Nětk wsmi džě mojej ruzy
A wjedź tať mje,
Dóž sbóžnje dozpu duzy
Dom na wěcznje!
Esam njepočahnu ženje,
Niz froczalki;
Hdžež hwěra twoja czechnje,
Mje šobu wsmi! —

Mje potaj do šmilnosće,
Hdž flabje džě,
So w radosczi a w posće
Duch czihi je!
— Mi wotpoczink pschi tebi
Spožcz spróžnemu,
Njech woczi samtnu šebi,
Esó dowěrju!

Šacž runje njedofnaju
Tu twoju móž,
Mje f sbóžnom' wjedžesč raju
Pšes šamu nóz:
Duž wsmi nětk mojej ruzy
A wjedź tať mje,
Dóž sbóžnje dozpu duzy
Dom na wěcznje! —

Šicheložit M. U. w B.

Wo khěrluschach na wyschschim chorje.

Psalm 120—134 maja nadpišmo: „khěrlusch na wyschschim chorje“. Što chze tuto nadpišmo nam prajicž? Pojednajmy ras wo tym, dokelž mješ wukladowarjemi šwj. pišma wšchelake nahladu namakamy. Tola prjedy hacž rošpomnjamy wošebitočej pomjenowaných 15 psalmiškich czišlow, prajmy šebi, što je žyła kniha stareho fluba, kotruž i grichiskimi žyrkwiny wótzami „psalm“ mjenujemy.

Psalm šu khěrluschowne knihi Židow, kofsiž běchu šo w lěcže 538 do šhr. nar. f Babelsteho jastwa do wótcžiny wrócžili. Š nich špěwachu w Božich šlužbach templa, wot nich i nowa natwarjeného, i nich šo modlachu w šwojich domach. Woni je trjebachu a wužiwachu, kaž ty, luby šerbški bratšje, luba šerbška šotra, wužiwasch a trjebasch šwoje duchowne khěrluschowne knihi, w tu šhwilu 817 czišlow licžaze.

Hdž je šo pať prajilo dale: Še-li šu psalm khěrluschaze tých Židow, kiž šu 538 šašo šwoju nohu na narodnu šemju štajili, móža tež jenož špěw byčž, kiž šu šo we a po tutym cžaku pšniše — dha je to wopacžne wužudženje. Wo štarobje jenotliwých špěwow tutých špěwškich njeje i tym ničžo doprajene.

Šasche šerbške khěrluschaze šu šo wot lěta 1710 czišcžale a wudawale, tež po cžaku je wšchelakimi pšchidawkami pšchšporjale. Ale šu dha w nich jenož khěrlusche, kiž šu šo w 18. a 19. lěštotku pšniše? Šjanu licžbu tajkich mam, ale hišcže wjetšchu licžbu pšchšpšujemy pšnišerjam, kiž šu w 16. a 17. lěštotku žimi byli. Něšotre pať šu pšcheloženja šacžanskich špěwow se šameho tať mjenowaneho šrijedžneho wěta. Šaj něšotre šu hišcže štaršche, ščtož i pšchškladom dopokšamy. Khěrlusch cžo. 319: „Njech Bohu džakuje“ šo pšchšpšuje Šarcžinej Šinkartej, kiž 1649 šemrje.

Šyšle a šlowa pať je wón cžepał i Šesuf Širacha 50, 24—26. We 50. šlawje tutých biblišskich knihow je rěč wo wyschschim měšchniku Šchimanu. Hdž tutón woltarne šastojšstwo šastawasche, dha drometowachu džěczi Šaronowe i drometami, lud padže f šemi na šwoje woblicžo a špěwarjo šhwalachu teho Šnješa i šhěrluschemi. Hdž wón pať po dokonjanym woporje i woltarja, na kotrymž bě na šonzu i wupšchestrjenymaj rukomaj Šraelske džěczi požohnowal, bě dele šchol, modlachu šo tute šašo dostawšchi požohnowanje wot teho najwyschschého a džachu:

„Nětk džakuježe šo wšchitzu Bohu,
Kiž wulke wězy cžini na wšchittich štronach,
Kiž naš wot macžetného žiwota žiwých šđerži
A cžini nam wšchu dobrotu.
Wón chžyl nam wješelu wutrobu dacž
A pšchezo měr špožcžicž
W našchim cžaku w Šraelu,
A šo by jeho hnada štajnje pschi naš wostala
A wón by naš wumohl, tať dolho jako my žimi šmy.“

Widžimy, kať Šinkartowy špěw i tutymi ryncžkami w myšlach a i džěla tež w šlowach pšes jene pšchšidže. Woprawdžity pšnišer khěrluscha: „Njech Bohu džakuje“ je Šesuf Širach, a tón bě pšch 2200 lětami žiw.

Šodobnje ma šo nětk tež se špěwami khěrluschaznych, kiž šo namakachu w rukach židowsteho luda w cžaku po exilu. Šajwjazny tutých špěwow běchu tehdom lěštotki štare, haj něšotre hižom tať štare, šo wěštm wustajenjam tých šamych njebu wjazny dorošymjene. To njemóže nam džiwne byčž, hdž wopomnimy, šo běchu Šawitowe a Šalomonowe psalm hižom tehdom pšch 600 lětami nastale, haj 90. psalm, kiž šo Šóššafej pšchšpšuje, hižom pšch 900 lětami. Hdž šo praji, Šinkart je khěrlusch: „Njech Bohu džakuje“ w lěcže 1644 špěwal, tehdom wocžajujo bliski šonž 30 lětneje wójny, dha my temu pláčicž damy. Hdž pať wěmy, šo je tutón khěrlusch pšcheložt něšotrych šchucžkow se Širachowých knihow, dha ma šo tola pšchštajicž, šo je Šinkart i nimi jenož naložt pštal dacž na tať mjenowaný wěššalski měr. Šodobne naloženje namakachu w Božich šlužbach poexšškeje židowškeje gmejny wěšte psalm, kiž běchu šo w štarých cžachach žyly druhich wotpohladow dla pšniše. A šo na něššto i našchich dnjow hišcže dopomnju — my rady pschi marach a rowach našchich lubných wužnjenných špěwamy: „Ščtož cžini Bóh, wšcho dobre je“ abo „Šesuf, moja nadžija“. Žadny wot tuteju khěrluschow pať njeje šo pšniš i tym wotpohladom, šo by pschi pohrjebných šwjatocžnosčach šlužil, to je jenož jeju něčžišche žyrkwinske naloženje a trjebanje. (Pšchšhodnje dale.)

Šajne wobrocženje.

Wěrne a wužitne powjedaničžto se štaršchého cžaka.

(Šotracžowanje.)

Šako ššoncžnje i šerkow na horu postupich, šo štejo wostawšchi wohladach; o šajki bě to napohlad! Wšchudžom šoko wšoko šahony, na šotrež Boža šmilna ruka wupšchestrjena šwojim džěčžom bohate žohnowanje hotowasche! Daloko a šchěroko wšy f widženju, kiž f pšchelicženju njeběchu! Tu a tam bělachu šo žyrkwoje se šwojimi wššokimi wěžemi! Niže mje pašechu šo šadla krum a wozow a njedaloko piššasche womečer žunjo lubošny hšš na šwojej pišchželi. Ša je njemóžu wureččez te mózne šacžucža, šotrež moja dušcha pschi tym wužiwasche a šotrež ja ššoro wjazny we wutrobje wobšhowacž njemóžach, ale mi běšche, kaž bych šyrbjal dele na šwojej koleni padnyčž a i Šawitom wóššje wuwolacž: „Šnježe, kať šu twoje ššutki tať wulke a kať je jich tať wjele! Ty šy je wšchitke mudrje wustajil a šemja je pošna twojeho bohastwa!“ (Šš. 104, 24.) Šať wjele šhubja tola cži, kofsiž na džimy

a rjanoscze Božeje pschirody njeedźbujaj! S fajtej jasnosczi kwěczi ƒo kraſnosć stworiczela se wschittich jeho stutkow! Żadny shtom, žana kwětk, žadny ptaczk, žana waczk njeje, kiž njeby w ƒwojej rěczi wótsje pschpowjedala: Wóh je mje stworil, Wóh mje sđzerzi i dobrym spodobanijom!

Žako ƒo ja t wſy, hdžež tón luby stary muž bydleſche, pschi- bližowach, pytnych jeho na jennym polku, kiž běſche wofoło jeho kſže, a i kotrehož wón ƒwojej krumje do dwórczka a do hródze wjedzeſche. Ža pschińdžech jara bliſto t niemu, priedy hač ƒo wón na mnje dohlada, dokełž mějeſche blukej woczi. Žako jemu pomhaj Wóh prajach, wohlada ƒo wón, powita mje i wulkim wjeſelom, kiž běſche na jeho žylym wobliczu widžecž, a džeſche: „Wóh žohnuj Waſ, luby knjeſ duchowny. Mi je jara lubo, ſo Wſy t nam pohladacž pschińdžecze; my ƒmy kóždy džen wo Waſ rěcželi a na Waſ čaſali.“ Na to woczniču ƒo durje a jeho dżowka pschińdže je ƒwojej khorowatej maczerju won. Žako mje wohladaſchtej, njemóžeſche hinaf byč, hač ſo ƒo i molom na tón row dopomniſchtej, hdžež běchmy hromadže byli. Do jich pscheczeleneho poſmėwanja, i kotrymž mje či lubi ludžo witachu, měſchachu ƒo ƒyly luboſcze. Čzi žónſzy wjedźiſchtej mje psches mału ſahrodku, kotruž dwaj wulkaj ƒadowaj shtomaj wobthłódkowaſchtaj, do kſže. Wſchudžom běſche wschitto jara pschistojne, rjane a čiſte nutſkach a wonach. Ža ƒebi pomyllich: Kaſ móže to pola tajſich ludži tež wschitto rjane čiſte byč. Kſhudži ludžo ƒo wopravdže i ničim ſamolwieč njemóža, hdž je w jich małych kſžkach wſchudžom wscho ſaracžene, nječiſte a njeſchwarne.

Tudy mějeſche wscho jara pěny a čiſty napohlad. Wó iſtwje ſtejeſche na bołu stary dubowy wulki mjehki ſtól, w kotrymž tón dobry nan abo ta luba macž po ƒwojatołu wotpoczowaſchtaj. Na jennym bliđku, w kucziku ſtejazym, ležeſchtej dvě bibliji a něotre modleſte a druge natwarjaze duchowne knihi a knižki. Stwicžka mějeſche na dvěmaj ſtronomaj wofna, i jennych běchu daloko wofoło najrjeiſchi kraj — hórki, haje a pola — widžecž; na druhim bołu běchu wone do položy i huſtym liſczom haloſow winoweho pjeńka ſarocžene. Ale ƒlónčzne pruhi pscheczichczachy ƒo tola psches nje a roſjajnjachu žyly iſtwicžku i luboſnym ƒwětkom. Žow — prajach ƒam pschi ƒebi — jow je derje byč, jow je wobhdjenje pobožnoſcze, mēra a ſpokojnoſcze. Wóh dai, ſo by tudy kóžde moje wopytowanje žohnowane bylo! „Teho my hódni njeſmy, knježe, ſo Wſy t nam pschińdžecze“, džeſche dżowka, „my ƒo Wam jara wutrobnje ſa to džaſujemy, ſo ſcže taſ daloko ƒem t nam pschichli.“ Naſch Šbóžnik — wotmolwich ja — pschińdže hiſcže wjele dale ƒem, ſo by t nam kſhudym hrěſchnikam pohladał. Wón ƒwojeho Wótza klin wopuſcže, wotpołoži ƒwoju kraſnoſć a pschińdže na ſemju dele, ſo by naſ se ƒmilnoſczi a luboſczi wopytał; a my njechali ƒo w tym ſwucžowacž, ſa nim kſhodžicž, te ƒlaboſcze ƒwojeho bližicheho ſnohycž a wſchudžom, kaž wón, derje čiſnicž?

Mjeſ tym pschińdže stary nan nuts a powita mje, runje taſ kaž jeho žona a dżowka, jara wutrobnje. Naſche rěcže, kotrež mjeſ ƒobu mějachmy, pschińdžechu bórſy na jich dżowku, kiž bě jim nje- dawno wumrjela; a Marja wopolaſa pscheje wscho, ſchtož se ƒwo- jimaj ſtarſchimaj a ſo mnu rěcžeſche, taſ derje je ſmyſlena a taſ hlubofo jejna wutroba ſacžowa. Ža běch jara hnuty nad tym, taſ wona wo ƒwojim žylym podacžu do Božeje wole a wo ƒwojej luboſczi te Khrystuſkej dla teje wulkeje ƒmilnoſcze, kiž bě ƒo ji doſtała, taſ rjenje a lubje rěcžeſche. Wona bě pola bohattyh a woſebnyh ludži, hdžež bě wjele lét ƒlužila, nawuſnyła, ƒo tež ſwontownje jara pěny a pschistojnje ſadžeržecž; ale jejna ſprawna pobožnoſć čiſnjeſche, ſo bě pschezo ponižna a i niſka prjecž we ƒwojim waſchnju a wobthadže. Mi ƒo ſdaſche, kaž by wona moje wopytowanje rada t temu nałožicž čyžka, ſo by i teho ƒama

ſa ƒo a ſa ƒwojich ſtarſchich mužik mēla. Tola paſ njewobcžežo- waſche wona mje na žane njepſchistojne waſchnje, ſo by něhdže psches mēru wjele rěcžala a ƒo napraſchowała, abo wo ƒwojim pónacžu ƒwojeje wēry a ƒwojich ſnutſkownych naſhonjenjach wjele powjedanja a hary čiſniła. Žako kſchecžijanka bě wona ƒwojeje wēry wēſta a na ƒwoje ƒwjeczenje ƒwēru ſmyſlena, jafo mloda holza čiſcheho a pschistojneho waſchnja a jafo dżowka ƒwojimaj ſtarſchimaj poſluſchna. W jejnym towaſtwje njebē wopravdže móžno byč, ſo njeby widžecž bylo, taſ jara jejna wutroba a jejne rěcže evangelionej Jeſuſowemu, te kotremuž ƒo wona pónawaſche, čiſecž čiſnjeſche. Ža bórſy pónach, fajku prózu bě ƒebi wona čiſniła, ſo by ƒwojeju ſtarſcheju t pónacžu prawdy a t dopjelnjenju Božich kaſnjow nanucžila a taſ derje bě ƒo ji to radžiko. Žo je luboſny pocžin mlodeho kſchecžijana, haj to je ƒwojata winowatoſć džeſcža, kotrež je Wóh po ƒwojim dobrym spodobanju pschi ƒwo- bodnym wudželenju ƒwojeje ƒmilnoſcze psches ƒwoju hnadu t ƒwjeczenju powołał, a ſtarſchej paſ ſtaj hiſcže w njewėdomnoſczi a w hrěchach žiwaj, ſo wono tych ƒamych wobrocžicž pyta, psches kotrež je wot Boha ƒwoje žiwjenje doſtało. Kaſte ſbože, hdž ſwjaſt rady ſwjaſt pscheczelſtwa wuſwjećza! Kóždy móže ƒebi myſlicž, ſo taj lubaj ſtaraj čiłowjekaj ƒwoju dżowku ſa ƒwoju wucžetku džeržeſchtaj, kotraž bě jeju w bójſkich wēzach roſwucžila a jeju na pucž ſboža poſaſala a to tež ſjawnje prajechtaj. Wſchi tym paſ doſtaſchtaj wonaj na drugej ſtronje wot Marje wschē wopolaſtwa džečazeje luboſcze a poſluſchnoſcze, kaž móžeſche to kóždy widžecž, kiž na to kēžbowaſche, taſ wona jimaj wobſtajnje ƒlužeſche a pschi najmjeiſchich domjazych wobſtaranjach t ruzy džeſche. Žuta towaſchka běſche wopravdže taſ ƒwēru na njebieſke ſmyſlena, kaž ƒo to porēdo namafa. Šchtož ƒebi wona wo wu- ſtajenju Božeho w Khrystuſku t ſbóžnoſczi hrěſchnikow myſleſche, bě jara jaſne a pschińdže i Božim piſmom žyly psches jene.

Wona powjedatſche wjele wo tej wjekeleſczi a tſchnoſczi, kotruž bě wot teho čaſa ƒem ſhoniła, jafo bě to dobre lubowacž pocžala. Wona wjedžicze, ſo ƒo luboſć Boža pschecžiwu hrěſchni- kam njepſchemėnja, ale runje taſ tež niž tón pucž, kotryž je jim w Božich kaſnjach prijódkipany. Na tu ƒamu luboſć Božu ſtajeſche wona i wērijazej wutrobu ƒwoje dowērenje, a se ƒwērnej poſluſchnoſczi kſhodžeſche wona po pucžach Božeho ſakonja, a w tym pytaſche a namafa wona mēr Boži, kotryž wyſchichi je dylki wschittón roſom. Wona mějeſche Bože piſmo, hewaſ paſ jeno mało druhich knihow; ale te, kotrež wona mějeſche, běchu jara rjane, a wona rěcžeſche wo jich wopſchijecžu kaž něchtó, kiž je derje ſnaje a wažicž wē.

Do woczow bě wona jara blēda a tu a tam pocžerwjenojta. Š teho widžach ſjawnje, ſo prawje ſtrowa njeje, a pomyllich ƒebi, ſo drje dołho wjazh žiwa njebudže. Wopravdže ſjewi ƒo tež po někotrym čaſu pola njeje ƒucha njemóž, wona ƒlabnjeſche hladajo a ſa dvě lēcže po tutym mojim přėnim wopytanju ſpodobatſche ƒo hižom Bohu, ju wotwołač. (Wſchichodnje dale.)

Wſchelake i bliſka a i daloka.

— Sańdženu ƒrijedu mějeſche ƒo popoldnju w 2 w Biſkopizach nowowuſwolenje na ſaſku ſynodu ſa Budyſko-Kamjeiſti wokreſ. Wuſwoliloj ſtaj ƒo knjeſ primarius Wjazka w Budyſchinje a knjeſ rycžerſkubler Hanoviſky nad Małym Wofſkom. 9 ƒerbſkich wolerjow pschi wuſwolenju duchowneho jaſtupjerja bělu papjerku woteda a i tym ſjawne ƒwēdczenje ſa to wotpołoži, ſo ma a móže jenož ƒerbſki duchowny naſche ƒerbſke woſady na ſynodže jaſtupicž.

— Wutoru a ƒrijedu mějeſche ƒo wotkhadne pruhowanje na Budyſkim gymnaſiju. Wſchitzy pruhowani ƒu pruhowanje wob- ſtali. Mjeſ abiturientami je tež Šſerb, ƒyn t. kantora Kaplerja w Budyſchinje.